

Men jeg skal sige, at vi støtter lovforslaget.

Dorit Myltoft (RV):

Det Radikale Venstre kan støtte dette lovforslag, hvorefter både bevillingskompetence og betalingsforpligtelse placeres i amtskommunerne. Så må vi opfordre amtskommunerne til også at bruge det konstruktivt til at få ventelisterne nedbragt, når det drejer sig om høreapparater.

Jeg vil nævne, at for mange ældre mennesker er den nedsatte hørelse med til at forringe oplevelsen af at høre til i et socialt fællesskab, og derfor kan den lange ventetid have vidtrækkende konsekvenser.

Vi tilsiger dette lovforslag en hurtig udvalgsbehandling.

Tom Behnke (FP):

Fremskridtspartiet fremsatte allerede den 30. oktober et forslag, nemlig L 41, der gik ud på at prøve at afhjælpe problemerne med ventelisterne. Forslaget gik ud på, at ved siden af de audiologiske afdelinger skulle det også være muligt for privatpraktiserende audiologer at være med på banen og dermed sørge for, at de, der har behov for et høreapparat, også får det, og at de får det med det samme. Det forslag har så ligget i udvalg en periode og afventet, hvad ministeren ville, hvad regeringen ville, og hvor flertallet i Folketinget ville hen.

Der er ingen tvivl om, at det forslag, ministeren nu fremsætter, ikke er det samme forslag som det, Fremskridtspartiet fremsatte. Så ville det være overflødig at fremsætte et forslag, for så kunne regeringen og ministeren blot tilslutte sig Fremskridtspartiets forslag, og så ville den ikke være længere.

Derfor er der en væsentlig forskel på de to forslag. Og for mig at se kommer forskellen til at ligge i, hvorvidt man overhovedet mener det med at inddrage de privatpraktiserende audiologer. Jeg tror ikke på, at man mener det. Det vil jeg vende tilbage til lidt senere.

Der har også været nedsat et udvalg, som skulle se på det. Og i Fremskridtspartiet må vi sige, at det jo er inderlig overflødig at spilde embedsmænds tid på at sidde i et udvalg og behandle det her, når der ligger et forslag på bordet i Folketinget, som klart og entydigt angiver, hvordan man løser problemet med ventelisterne.

Så har socialministeren nået at fremsætte et nyt forslag på det sociale område om en ny sociallov, og der kan man så læse, hvordan det for-

holder sig med høreapparater og hjælpemidler i det hele taget. Der står i § 95, stk. 4, i L 229:

»For særligt personlige hjælpemidler kan ansøgeren, såfremt den pågældende ønsker at benytte en anden leverandør end den af kommunen eller amtskommunen valgte, vælge selv at indkøbe hjælpemidlet og få udgifterne hertil refunderet . . .«.

Og så står der:

»Ved særligt personlige hjælpemidler forstås ortopedisk fodtøj, arm- og benproteser, tandproteser, støttekorsetter og bandager m.v., parykker, brystproteser, stomihjælpemidler og kropsbårne synshjælpemidler til personer med en varig nedsat synsfunktion eller medicinskoptisk defineret, varige øjenlidelser.«

Men høreapparaterne er ikke nævnt. Hvorfor er høreapparaterne ikke nævnt? Og det gør ministeren heller ikke i det forslag, vi har til behandling i dag. Meningen er nemlig, at der ikke skal være frit valg på det her område.

Vi hører både Venstre og De Konservative og SF sige, at de, der træffer beslutningen, også er dem, der skal betale. Jamen det er jo ikke sådan, at borgere i dette land går ned for sjov og siger: Jeg kunne godt tænke mig et høreapparat. Det er jo heller ikke sådan, at kommunerne for sjov, fordi det er amterne, der skal betale, eller omvendt, bare udleverer høreapparaterne, fordi man ved, at det er en anden instans, der skal betale. Det gør man jo ikke. Det her område synes jeg er for alvorligt til, at man kan drage den parallel.

Det, jeg også synes er problematisk med ministerens forslag – og det var så det, jeg ville vende tilbage til – er, at der i bemærkningerne står:

»Hvis Sundhedsministeriets udvalgsarbejde på høreomsorgsområdet viser behov for at fastsætte nærmere regler om faglige krav m.v. i tilfælde af, at amtskommunerne vælger at løse opgaverne i samarbejde med f.eks. privatpraktiserende ørelæger, vil regler herom kunne fastsættes i medfør . . .«.

Men alene ordene »i tilfælde af« siger, at man ikke regner med, at det er noget, der vil ske. Man forventer egentlig ikke, at amterne vil inddrage de private i det. Der ligger et stærkt signal til amterne om, at det egentlig ikke er meningen, I skal gøre det, men i tilfælde af, helt undtagelsesvis, I skulle finde på at gøre det, så kan man altså være med til at sætte nogle krav for, hvordan det til sin tid skal foregå.